

O Červené Karkulce

BYLA jednou jedna sladká dívinka, kterou musel milovat každý, jen ji uviděl, ale nejvíce ji milovala její babička, která by jí snesla i modré z nebe. Jednou jí darovala čepeček karkulku z červeného sametu a ten se vnučce tak líbil, že nic jiného nechtěla nosit, a tak jí začali říkat Červená Karkulka.

JEDNOU matka Červené Karkulce řekla: „Podívej, Karkulko, tady máš kousek koláče a láhev vína, zanes to babičce, je nemocná a zeslábla, tímhle se posilní. Vydej se na cestu dříve než bude horko, jdi hezky spořádaně a neodbíhej z cesty, když upadneš, láhev rozbiješ a babička nebude mít nic. A jak vejdeš do světnice, nezapomeň babičce popřát dobrého dne a ne abys šmejdila po všech koutech.“ „Ano, maminko, udělám, jak si přejete.“ řekla Červená Karkulka, na stvrzení toho slibu podala matce ruku a vydala se na cestu.

BABIČKA bydlela v lese; celou půlhodinu cesty od vesnice. Když šla Červená Karkulka lesem, potkala vlka. Tenkrát ještě nevěděla, co je to za záludné zvíře a ani trochu se ho nebála. „Dobrý den, Červená Karkulko!“ řekl vlk. „Děkuji za přání, vlku.“ „Kampak tak časně, Červená Karkulko?“ „K babičce!“ „A copak to neseš v zástěrce?“ „Koláč a víno; včera jsme pekli, nemocné a zesláblé babičce na posilněnou.“ „Kdepak bydlí babička, Červená Karkulko?“ „Inu, ještě tak čtvrt hodiny cesty v lese, její chaloupka stojí mezi třemi velkými duby, kolem je lískové ořeší, určitě to tam musíš znát.“ odvětila Červená Karkulka. Vlka si pomyslel: „Tohle mladoučké, jemnoučké masíčko bude jistě chutnat lépe než ta stařena, musím to navléci lstivě, abych schlamstnul obě.“

CHVÍLI šel vedle Červené Karkulky a pak pravil: „Červená Karkulko, koukej na ty krásné neslyšela ptáčky, kteří by zpívali tak líbezně. Ty jsi tu vykračuješ, jako kdybys šla do školy a přitom je tu v lese tak krásně!“ Červená Karkulka otevřela oči dokořán a když viděla, jak sluneční paprsky tancují skrze stromy sem a tam a všude roste tolik krásných květin, pomyslela si: „Když přinesu babičce kytici čerstvých květin, bude mít jistě radost, času mám dost, přijdu akorát.“ A seběhla z cesty do lesa a trhala květiny. A když jednu utrhla, zjistila, že o kus dál roste ještě krásnější, běžela k ní, a tak se dostávala stále hlouběji do lesa.

ALE vlk běžel rovnou k babiččině chaloupce a zaklepal na dveře. „Kdo je tam?“ „Červená Karkulka, co nese koláč a víno, otevři!“ „Jen zmáčkni kliku,“ zavolala babička: „jsem příliš slabá a nemohu vstát.“ Vlka vzal za kliku, otevřel dveře a beze slova šel rovnou k babičce a spolknul ji. Pak si obléknul její šaty a nasadil její čepec, položil se do postele a zatáhnul závěs.

ZATÍM Červená Karkulka běhala mezi květinami, a když jich měla náruč tak plnou, že jich víc nemohla pobrat, tu jí přišla na mysl babička, a tak se vydala na cestu za ní. Podívala se, že jsou dveře otevřené, a když vešla do světnice, přišlo jí vše takové podivné, že si pomyslela: „Dobrotivý Bože, je mi dneska nějak úzko a jindy jsem u babičky tak ráda.“ Zvolala: „Dobré jitro!“ Ale nedostala žádnou odpověď. Šla tedy k posteli a odtáhla závěs; ležela tam babička a měla čepec naražený hluboko do obličeje a vypadala nějak podivně.